

tarwis liggi tuhhat künart ärrakullus. Sil-
mad kaeti penikeste rätikuttega finni; peäl-
minne rätik olli ennamiste ärrakullatud ja
surno omma näggo peäle malitud. Rikka
rahwa surnokehhad mäsiti siis weel kalli
penikesse mitmekordse poomwilsse linna sis-
se, mis ka uhkeste ärramalitud ja kalli
kirwidega ehitud näikse ollewad. Mit-
me surno jurest leitakse ka peälmissse mähk-
me wahhel, kullast, wassest, souest ehk
puust tehtud ja ärramalitud kuiud, ning
ka kofkoferatud pabberit, kuhho peäle mon-
da on kirjutud. Kui keik se woidmissse ja
ehhitamisse tö sai lõppetud sanud, siis woi-
tud kehha anti suggulaste kätte taggasi, kes
tedda pufarki panniwad. Pufargid ollid
illustaste ärranikkerdud ja kirjaks malitud;
ja kane peäl näikse ennamiste surno omma
kuiu. Sedda woib iggamees isegi arwa-
ta, et nisuggune surno woidminne ja eh-
bitaminne hulga rahha tulnud maksma;
monni arwab sedda kullutust nelli tuhhat
rubla hõbbe rahha olnud.

Kellel sedda suurt joudo ei olnud, neid
woiti ka teistwisi ja wähhema kullaga.
Peaas woeti ka wälja, agga ei mitte sis-
sikond, muud kui wirtsutati agga seedripu
waiko ja kangek dli taggant sisse; pärra-
ka sole ette pisteti üks top, ja siis pandi
kehha sola, 70 päwa seisma. Sai ta
seält wäljawaetud, siis top tommati eest
ära, et keik dli seest wäljajooksis, ja sis-
sikond, mis kange dli olli ärrakõnud, ka
isseennest wäljakukkus. Wimaks tehti
temmaga nendasammoti, kui rikka rahwa
surnuttega, muud kui et wähhemat uhkust
mähkmissse ja mässemisse jures prugiti.
Waesema rahwa surnokehhad aeti agga
kangek salpeetri lehhelist täis; ning segi söi
sisfikonda ärra; siis pandi ka sola, pärrast
mähkmissse ja wimaks pufarki. Leitaakse
seält maalt ka weel teistfuggu surnokehha-
sid, mis ka mädanematta jänud. Mon-
ned, mis seest mädewaiko täis aetud; teisi,
mis pallawa liwa sees ärrakuwand, teisi
weel, mis sütte sisse maetud. Agga surem